

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

ÎNCHEIERE

Dosar nr. 7613/1/2012

Ședința Publică de la 14 mai 2013

PREȘEDINTE: Livia Doina Stanciu	Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție
Francisca Maria Vasile	- judecător
Săndel Lucian Macavei	- judecător
Ionuț Mihai Matei	- judecător
Rodica Cosma	- judecător
Magistrat asistent - Otilia Constantin	

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție
– Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat prin
Procuror **Carmen Bălășoiu**

S-a luat în examinare recursul declarat de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** împotriva sentinței penale nr. 830 din 24 mai 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, în dosarul nr.8300/1/2011 privind pe intimați - inculpați **Babiuc Victor, Cioflină Dumitru, Becali George și Babiuc Ioana Cristina Anca** și intimatul parte civilă **Ministerul Finanțelor Publice**.

La apelul nominal făcut în ședință publică a **răspuns:** intimatul inculpat **Cioflină Dumitru**, asistat de apărător ales, avocat Bogdan Vlad, cu împuternicire avocațială la dosar (fila 79).

Au lipsit intimatul – inculpat **Babiuc Victor**, pentru care a răspuns apărător ales, avocat Spînu Viorel, cu împuternicire avocațială la dosar (fila 82), intimatul inculpat **Becali George**, pentru care au răspuns apărători aleși, avocat Bogdan Vlad, cu împuternicire avocațială la dosar (fila 81), avocat Mircea Duțu, cu împuternicire avocațială (fila 81) și avocat Șurghie Florian cu delegație la dosar (fila 442) depusă anterior începerii ședinței de judecată, intimata inculpată **Babiuc Ioana Cristina Anca**, pentru care a răspuns apărător ales, avocat

OPINIE SEPARATĂ

Opinia separată va fi structurată pe analiza a trei coordonate: **prima** vizează natura și regimul juridic al terenurilor care au constituit obiectul contractelor de schimb între MApN, pe de o parte, și inculpatul Becali George pe de altă parte, **a doua** vizează cerințele impuse de lege pentru reținerea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, respectiv participația penală secundară sub forma complicității, cea de-**a treia** are în vedere analiza probelor.

I. Sub primul aspect, în opinia minoritară, se impune a se reține că, rechiziționarea imobilelor în temeiul prevederilor art. 6 din Legea nr. 139/1940 nu putea avea ca efect decât transferul folosinței statului asupra acestora, fără nicio prerogativă asupra celorlalte atribute ale dreptului de proprietate care reveneau titularului acestui drept. Astfel fiind, ordinul de rechiziție nr. 8609/1947 și ordinul de încătuire nr. 8638/1947, au avut drept consecință trecerea imobilului în cauză în folosința Statului Român, iar asta numai pe perioada intervalului de timp care a justificat măsura rechiziției.

Între modurile de dobândire a dreptului de proprietate de către stat, publică sau privată, instituția rechiziției nu este recunoscută, decât ca formă, temporală, de exercitare a atributului folosinței asupra unor bunuri, pentru situații care sunt justificate de interesul național. În atare circumstanțe, nici anterior adoptării Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, nici ulterior intrării în vigoare a respectivului act normativ, nu se poate susține că imobilul s-a aflat în sfera domeniului de proprietate publică a Statului Român. Aceasta, întrucât, până la reglementarea impusă de cadrul normativ menționat, exhibarea prezumtivului titlu de către stat nu putea avea ca temei decât actele

7. În ceea ce privește infracțiunile de **luare de mită**, respectiv **complicitate a luare de mită** prev. de art. 254 alin. 2 C. pen. și 26 rap. la art. 254 alin. 2 C. pen., acuzațiile constau în aceea că inculpatul Babiuc Victor ar fi primit, prin intermediul fiicei sale, inculpata Babiuc Ioana Cristina Anca, o suprafață de 700 mp din terenul ce a făcut obiectul primului schimb de terenuri, aprobat de inculpatul Cioflină Dumitru în anul 1996, obținând un folos necuvenit de 3.000 USD, stabilit ca diferență între valoarea de piață a terenului, potrivit raportului de expertiză efectuat în cursul urmăririi penale și prețul achitat.

Ca și argumente în susținerea vinovăției inculpaților se aduc o serie de împrejurări legate de modul în care a fost încheiat contractul de vânzare cumpărare. Astfel, se arată că, la data semnării contractului de vânzare cumpărare, inculpatul Becali George nu încheiase cu Ministerul Apărării Naționale contractul de schimb în formă autentică, astfel că acesta nu era proprietarul terenului, că obiectul contractului nu este identificat sau identificabil, prețul nu a fost negociat și modalitatea în care cererea și oferta s-au întâlnit nu s-a putut stabili, toate acestea în condițiile în care inculpații Babiuc Ioana Cristina Anca și Becali George nu se cunoșteau iar oferta de vânzare nu era una publică, coroborat cu faptul că, de la data încheierii contractului și până în prezent, inculpata nu și-a exercitat dreptul de proprietate - nu a formulat cerere de deschidere rol, nu a deschis carte funciară, nu și-a delimitat proprietatea.

Analizând probatoriul administrat Înalta Curte a constatat că, ceea ce s-a demonstrat cu certitudine în cauză este doar faptul că, la data de 07.07.1998, inculpata Babiuc Ioana Cristina Anca a cumpărat o suprafață de teren de 700 mp. de la inculpatul Becali George.

7.a. Astfel, se arată faptul că la baza încheierii contractului de vânzare cumpărare a stat procesul verbal de punere în posesie nr. 3319 din 11 decembrie 1996, astfel că inculpatul nu era proprietarul terenului, iar procesul verbal de schimb nu era însoțit de reprezentantul Ministerului Apărării Naționale, Zet Dumitru, că acest proces verbal fusese transcris abuziv, iar încheierea de legalizare a fost dată cu încălcarea dispozițiilor legale, reluându-se practic acuzațiile aduse inculpatului Becali George.

Înalta Curte constată însă că, și în ipoteza în care toate aceste susțineri ar fi reale, aspectele invocate nu îi pot fi

itate inculpatei și nu puteau fi cunoscute în niciun fel de
 această. Inculpata Babiuc Ioana Cristina Anca s-a
 prezentat la notar, care avea obligația să verifice actele de
 proprietate ale vânzătorului și să refuze încheierea contractului
 de vânzare cumpărare în condițiile în care constata că titlul
 de proprietate nu este valabil.

În condițiile în care chiar notarul era în eroare cu privire
 la forma contractului de schimb, iar dispozițiile legale incidente
 stabileau cu suficientă precizie forma pe care trebuia să o
 aibă schimbul în situațiile prev. de art. 51 alin. 2 din Legea
 nr. 199/1991, nu i se poate reproșa inculpatei, care nu are
 cunoștințe juridice, că a acceptat să cumpere terenul în aceste
 împrejurări.

Pe de altă parte, nu rezultă cum ar fi putut inculpata să
 cunoască aspectele legate de necesitatea semnării procesului
 verbal de Zet Dumitru și nici care ar fi fost minimele diligențe
 care aceasta trebuia să le depună în vederea aflării acestor
 date. Aceeași este și situația intabulării procesului verbal sau
 utilizării semnăturilor de pe procesul verbal de schimb.

7. b. Se mai invocă în rechizitoriu faptul că obiectul
 contractului nu este identificat sau identificabil (terenul nu este
 individualizat, delimitarea acestuia făcându-se prin efectuarea
 de măsurări și mențiuni suplimentare pe o schiță întocmită de MAPN și
 aprobată de către OCOT), prețul nu a fost negociat și modalitatea
 de plată cererea și oferta s-au întâlnit nu s-a putut stabili, toate
 acestea în condițiile în care inculpații Babiuc Ioana Cristina Anca
 și Becali George nu se cunoșteau iar oferta de vânzare nu era
 publică.

Din conținutul contractului de vânzare cumpărare
 rezultă că terenul era identificat prin număr de tarla,
 cantă, vecinătăți, suprafață (700 mp, situat în tarla 15,
 parcela A286, cu vecinătăți: la nord și sud proprietate Becali
 George, pe o latură de 35 ml, la vest cale de acces, pe o latură
 de 20 ml, iar la est proprietate Becali George).

Înalta Curte reține că tocmai pentru a individualiza
 terenul, care făcea parte dintr-o suprafață compactă de teren
 rural, contractul de vânzare cumpărare este însoțit de planul
 cadastral, unde sunt identificate 4 loturi de teren, fiind
 descris terenul vândut (fila 2 vol. 20 d.u.p.).

Instanța nu a identificat nimic fals și nici reaua credință a
 inculpaților în faptul că pe o schiță cadastrală, ce nici nu era
 necesară pentru încheierea contractului și care, legal, nu
 putea duce la niciun fel de consecințe juridice, cel mai probabil

vânzătorul a localizat printr-un desen suprafața de teren înstrăinată. Înalta Curte reține că există identitate între terenul ce a făcut obiectul contractului de vânzare cumpărare, astfel cum rezultă acesta din schița în discuție, și terenul cumpărat în fapt de către inculpata Babiuc Ioana Cristina Anca.

Raportat la toate aceste invederări ferme din partea instanței, în motivele de recurs se înserează doar că - „faptul că instanța de fond consideră că identificarea terenului prin hașurarea acestuia pe o schiță întocmită de M.Ap.N. este inexplicabil”.

Referitor la celelalte acuzații, se reține depoziția inculpatei privind modul în care a ajuns să achiziționeze terenul. Aceasta a invederat faptul că, în cursul anului 1997, dorind să achiziționeze o suprafață de teren în zona de nord a capitalei a intrat în legătură cu mai multe persoane, deopotrivă proprietari și intermediari. În acest fel l-a cunoscut pe numitul Mihai, care intermedia vânzarea de terenuri și care i-a comunicat că, în raport de suma de care dispunea nu poate să cumpere teren decât în câmp, într-o zonă lipsită de utilități. Acesta a contactat-o după un timp și i-a prezentat două terenuri în zone fără utilități, alegând terenul de 700 mp ce avea un preț de 5.000.000 lei. Inculpata arată că nu îl cunoștea pe Becali George, care nu avea notorietatea de astăzi, că l-a întâlnit numai la notariat, unde i-a plătit prețul stabilit. De asemenea a susținut că tatăl său nu a avut cunoștință de încheierea contractului de vânzare cumpărare și a aflat doar în cursul anului 2006, arătând că părinții săi sunt divorțați de când avea vârsta de 5-6 ani, că a fost încredințată mamei și că relațiile cu tatăl său, în special după ce acesta s-a recăsătorit, au fost reci și ocazionale. Aceleași aspecte rezultă și din depoziția inculpatului Babiuc Victor.

Inculpatul Becali George a arătat că nu își amintește circumstanțele în care a încheiat contractul, că vindea și cumpăra terenuri prin diverși intermediari și că pentru o suprafață de teren de doar 700 mp se prezenta doar la notar pentru semnarea actelor.

Martorii propuși de inculpată, Nicolescu Nicolae Dan și Jantea Călin, confirmă faptul că aceasta era interesată de achiziționarea unui teren în zona de nord a capitalei, Jantea Călin arătând că a însoțit-o în zona Săftica pentru a vedea o suprafață de teren, teren ce era oferit spre vânzare de un prieten de-al său (vol. III d.i. fila.79).

Inalta Curte a constatat că în cauză nu s-a administrat probă care să infirme apărările formulate de către inculpată și să confirme starea de fapt reținută de parchet. În privința sumei la care a fost cumpărat terenul, certiza efectuată în cursul urmăririi penale a stabilit că valoarea de piață a acestuia s-ar fi ridicat 3.483 USD (aproximativ 31.000.000 lei), acuzarea concluzionând că prețul de 5.000.000 lei nu poate fi justificat, iar diferența de 3.000 lei față de valoarea imobilului ar reprezenta folosul necuvenit al de către inculpatul Babiuc Victor.

Din contractele de vânzare cumpărare existente la dosar, instanța reține însă că inculpatul Becali George a înstrăinat la același preț sau chiar mai redus și alte suprafețe de teren din terenul obținut în urma schimbului (către Ciurea Nicoleta suprafața de 612,4 mp contra sumei de 2.000.000 lei, către Stamate Ion Alexandru suprafața de 1380 mp contra sumei de 2.000.000 lei, către Paja Ion suprafața de 1380 mp pentru suma de 3.000.000 lei, către Tararache Mihai suprafața de 1380 mp pentru suma de 10.000.000 lei - filele 71 și 72 și însoțitorii vol. 20 d.u.p., către Vasilescu Vlad suprafața de 1380 mp contra sumei de 3.000.000 lei, către Chicheanu Constantin suprafața de 500 mp. contra sumei de 750000 lei - filele 12-15 vol. 4 d.i), condiții în care nu se poate susține că conținutul contractului este de natură a demonstra acuzațiile formulate de către parchet, asortându-se în fapt cu celelalte.

Și cu privire la aceste mențiuni, motivele de recurs aparținând instanței sunt - „Apreciem că concluziile instanței sunt întemeiate și se bazează pe o analiză superficială a contractului de vânzare - cumpărare, obiectul contractului nu este identificat sau identificabil; părțile contractante nu pot da explicații cu privire la împrejurările în care au negociat încheierea contractului; inc. BABIUC IOANA CRISTINA ANCA susține că plata prețului s-a efectuat în fața notarului public, aspect confirmat de către acesta și nici de către inc. BECALI GEORGE. În ceea ce privește afirmația instanței de călăuză că parchetul nu a administrat probe prin care să confirme afirmațiile inc. BABIUC IOANA CRISTINA ANCA, instanța precizat că este nefondată întrucât inculpata atât în actelor de urmărire penală cât și în faza cercetării preliminare, nu a afirmat, cu certitudine, decât faptul că a încheiat contractul de vânzare - cumpărare.

Mai mult, instanța de judecată nu a depus un minim de diligențe pentru a lămuri împrejurările în care aceasta a încheiat contractul de vânzare - cumpărare".

Raportat la această ultimă susținere, este de precizat că în recurs s-a purces la audierea inc. BABIUC IOANA CRISTINA ANCA, în tendința de a suplini orice lacune manifestate, declarația dată nefiind însă de natură a aduce vreun suflu nou în conturarea probatorie a cauzei.

7. c. Se mai afirmă în rechizitoriu faptul că de la data încheierii contractului inculpata nu și-a exercitat dreptul de proprietate, în sensul că nu a formulat cerere de deschidere de rol fiscal, nu s-a înscris în cartea funciară și nu și-a delimitat proprietatea, susțineri ce sunt contrazise chiar de probatoriul administrat de procuror în cursul urmăririi penale.

Înalta Curte reține că, tocmai împrejurarea că inculpata și-a deschis rol fiscal a condus la aflarea existenței contractului de vânzare cumpărare încheiat între inculpata și Becali George.

De asemenea, din mențiunile existente pe contractul de vânzare cumpărare, rezultă că acesta a fost transcris în registrul de transcripțiuni imobiliare al Judecătoriei Buftea sub nr. 9744 din 13.08.1998 (fila 2 vol. 20 d.u.p.).

Înalta Curte reține și constatările experților din cursul urmăririi penale, care arată că terenul, în suprafață de 696,60 mp., este îngrădit cu un gard din beton spre celelalte proprietăți și cu un gard din plasă de sârmă spre alee (fila 278 vol. 8 d.u.p.).

Concluzionând, instanța a apreciat că niciunul din aspectele învederate de către parchet nu este de natură să susțină, din punct de vedere probator, acuzația formulată, aceasta rămânând la nivelul unei simple prezumții.

Oferta de schimb a inculpatului Becali George către Ministerul Apărării Naționale este făcută ulterior încheierii contractului de vânzare cumpărare cu Babiuc Ioana Cristina Anca, la un interval de aproximativ 2 luni, neexistând nicio dovadă a înțelegerii prealabile inițiale între cei trei inculpați și nici măcar a faptului că inculpatul Becali George, la momentul încheierii vânzării, intenționa să facă această ofertă (nici nu era proprietarul terenului din Ștefănești).

Pe de altă parte, nici suprafața terenului și nici valoarea modestă a acestuia, nu inclină spre varianta acuzării - primirea unei teren de 700 de mp, în câmp, lipsit de utilități, în valoare, conform expertizei, de 3.483 USD., în scopul aprobării unui schimb de peste 20 ha..

8. Infracțiunile de luare de mită, respectiv de complicitate de luare de mită, infracțiuni de corupție, nu au fost certificate, expresiv exprimată unanim de către toți judecătorii cauzei, inclusiv în planul judecării în recurs, indiferent de nuanțele de evaluare.

Altfel spus, dincolo de împrejurarea că pentru existența infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, nu necesită nici un factor, de împrejurarea că inculpatului Ciofflină Dumitru nici nu i s-a imputat un act de abuz în serviciu interesat, prin efectuarea acuzațiilor de corupție, dispare însăși ideea de a afla vreodată motivația. În aceste condiții, năzuința împlinirii unor acte în mod defectuos de către un secretar de stat și șef al Marelui Stat Major General și un ministru al Apărării naționale, aflați în exercitarea atribuțiilor de serviciu, este vizat simpla dorință de producere a unei pagube deosebit de grave Statului roman, ceea ce, astfel cum s-a arătat, nu a fost dovedit.

În raport de toate aceste considerente, este de constatat că în cauză nu s-au administrat probe sigure, certe, decisive și care să nu lase loc nici unei îndoieli, acuzarea inculpaților fiind bazându-se doar pe simple supoziții.

Or, instanța nu poate să și fundamenteze o hotărâre de condamnare pe probabilitate, pe supoziții, ci doar pe certitudinea dobândită pe bază de probe de natură să înlăture orice echivoc și să demonstreze, dincolo de orice dubiu rezonabil, vinovăția inculpaților.

Prezumția de nevinovăție este o regulă de bază în întreg procesul penal, constituind unul din drepturile fundamentale ale omului. În Codul de procedură penală, prin Legea nr. 101/2003, s-a introdus principiul prezumției de nevinovăție, în art. 152, alături de celelalte principii fundamentale.

Prezumția de nevinovăție constituie o garanție procesuală cu un caracter constituțional acordată celui acuzat de săvârșirea unei infracțiuni.

Acest principiu își găsește aplicarea și funcționalitatea în toate etapele procesuale fundamentale. Așa se vede din art. 152 că acest principiu se regăsește și în titlul III din Codul de procedură penală, privind Probele și mijloacele de probă, în art. 156, unde se arată că invinuitul sau inculpatul nu este obligat să probeze nevinovăția sa.

Fiind o prezumție relativă, prezumția de nevinovăție poate fi răsturnată, însă numai prin probe certe de vinovăție. Atunci

când în urma administrării tuturor probelor necesare aflării adevărului și interpretării lor corecte, acestea nu garantează certitudinea, persistând îndoiala asupra vinovăției, prezumția de nevinovăție nu este înlăturată.

Pentru ca soluționarea cauzei să fie temeinică și legală în sensul condamnării, se impune ca adevărul stabilit în sensul reținerii vinovăției, să fie cert și absolut.

Îndoiala există atunci când, din analiza coroborată a tuturor probelor obținute legal, nu poate fi reținută cu certitudine nici vinovăția și nici nevinovăția inculpatului.

Considerând așadar că prezumția de nevinovăție de care se bucură inculpații nu a fost răsturnată, s-a dat eficiență temei achitarea acestora în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. b rap. la art. 10 lit.d C.proc.pen..

Pe cale de consecință, în opinia minoritară, se apreciază că se impune, în temeiul dispozițiilor art. 385¹⁵ alin.1 pct.1 lit.b Cod procedură penală, respingerea ca nefondat a recursului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. și menținerea sentinței pronunțată de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție ca fiind legală și temeinică.

JUDECATOR,

Săndel Lucian Macavei

Rodica Cosma

Înalta Curte de Casație și Justiție
COMPLET DE 5 JUDECĂTORI
 Prezenta copie fiind conformă cu originalul
 Deciziei nr. 123 pronunțată în data de 20.05.2013 în dosarul
 Nr. 7613/1 / 2012 de LEGALIZAREA de noi, arhivându-se
 timbrul judiciar în valoare de 5 lei și costurile C.E.C.
 Nr. 22638 în valoare de 5 lei, reprezentând taxa
 judiciară de timbru achitată în contul Înaltei Curți de Casație
 și Justiție. PRIM MAGISTRAT ASISTENT